

Có một mùa xuân

Tuần Linh

Tuần Linh

Chúng tôi những thằng xuất thân từ vùng quê lên Sài Gòn trọ học. Với số tiền bố mẹ cho cả ba thằng tằn tiện lắm mới đủ chi phí hàng tháng. Chúng tôi cùng nhau mượn chung một phòng, hùn nhau chuyện ăn uống và chia nhau chuyện nấu nướng. Nói cho quan trọng chứ thực ra gạo, nước mắm, cá khô, nói chung những gì nhà quê có được, bố mẹ chúng tôi đều chuẩn bị cho chúng tôi hết, kể cả nồi niêu, soong chảo. Mỗi lần đi học về chỉ cần ghé chợ mua thêm rau là xong. Chúng tôi không có nhu cầu nhiều, chỉ có ăn và học.

Việc học quan trọng vô cùng, nếu lạng quạng thi rớt là “lên đường nhập ngũ ngay”. Tình trạng kẻ sĩ trong thời chiến tranh là vậy. Đám bạn tôi biết bao thằng đã khoác áo chiến binh. Có nhiều thằng “Mai” vừa nở trên vai đã vội ra người thiên cổ. Sức ép “dùi mài kinh sử” thật sự quá tải, thằng nào người cứ như con tép khô. Mất ngủ vì thiếu ngủ, nhất là những mùa thi cử.

Tôi còn nhớ năm đó vào dịp tết Mậu Thân, nửa đêm 30 giao thừa, chúng tôi đang ngồi ăn bánh chưng đón mừng năm mới, thì nghe thấy tiếng nổ. Lúc đầu ai cũng tưởng là pháo đốt đón xuân sang. Nhưng vài phút sau nghe thấy tiếng AK xen kẽ tiếng nổ lớn chúng tôi biết ngay là có đánh nhau. Nhưng ai cũng nghĩ là cuộc chạm súng nhỏ bên kia hương lộ 14. Thường cuối năm chúng tôi ai nấy đều về quê ăn tết với gia đình, nhưng năm nay năm thi tú tài 1, nên tụi tôi đều ở lại để gạo bài. Gia đình biết chúng tôi “tết này con không về” nên tiếp tế lên đồ ăn nào là bánh chưng, mứt dừa, mứt bí. Bà chị bạn tôi còn mang lên cả một nồi thịt kho tàu tổ chẳng. Còn mẹ thằng Hùng gửi lên cặp gà mái dầu to tướng. Nhưng tất cả chưa kịp ăn..

Tiếng súng nổ mỗi lúc một nhiều, hướng súng nổ lan nhanh, không chỉ có phía hương lộ 14, phía ngã tư Bảy Hiền, khu nhà máy dệt cũng đang nổ giòn. Lúc ấy mọi người trong xóm nói chung và chúng tôi nói riêng thật sự lo lắng. Còi báo động trong phi trường Tân Sơn Nhất vang lên liên tục. Chúng tôi bỏ dở cái bánh chưng vừa mở lá, chạy ra phía đường Chùa, trên đường dân chúng ùn ùn đẩy nhau chạy, thấy chúng tôi đứng nhìn một vài người lên tiếng: “Chạy đi ngay, VC nó về xóm Chùa”. Chúng tôi chạy trở lại nhà trọ. Mọi người trong xóm đang hô hoán nhau chạy. Chúng tôi không kịp lấy bất cứ một cái gì đã bị người ta xô đi theo dòng người chạy loạn. Tiếng súng nổ gần hơn, tiếng nổ lớn hơn. Và cứ vậy chúng tôi chạy về hướng Bảy Hiền. Con đường đầy người già trẻ lớn bé, tất cả nhắm hướng Sài Gòn chạy tới. Phía tay phải sau cây xăng, tôi nhìn thấy lính Nhảy dù đang xả súng về phía khu nhà máy dệt, những làn đạn bay qua đầu rít lên kéo thành những tia lửa đỏ chói. Người ta vội nằm xuống tránh đạn rồi lại nhào lên phóng chạy. Bên này khu nghĩa trang ngay cạnh phi trường súng cũng bắt đầu nổ. Người ta nói VC nó chiếm nghĩa trang, dự trữ tấn công phi trường. Một vài người đã bị trúng đạn la thất thanh, tiếng khóc, tiếng hét.. mạnh ai nấy chạy. Chúng tôi chạy dưới làn đạn cố vượt qua ngã tư Bảy Hiền, cả một khu phố hỗn loạn. Qua tới khu trại chăn nuôi chúng tôi mới thực sự an tâm khi thấy quân đội và cảnh sát trấn giữ. Tôi ngoái lại nhìn phía khu nhà ở trọ, lửa khói mịt trời. Tiếng súng vẫn thi nhau nổ.

Cuộc tổng tấn công tết Mậu Thân mở màn. Sau này chúng tôi được biết. VC đã chuyển súng đạn vào Saigon từ nhiều ngày qua bằng những xe ngụy trang chở dưa hấu, hay rau trái cho chợ tết. VC lợi dụng ngày tết, chúng xua quân tính chiếm thành thị. Mục đích chúng thử xem khả năng của quân đội VNCH. Lý do quân đội Mỹ đang thực hiện chuyện bàn giao cho quân đội VNCH. Nhưng cuộc tổng tấn công này tụi VC hoàn toàn thất bại. Những tên lính VC còn hơi sữa khóc ròng khi bị bắt. Rất nhiều tên chưa hề biết đến thành phố nên lạc đường và cuối cùng bị bắt. Riêng quân đội VNCH đã chứng tỏ sự lớn mạnh, anh dũng, thiện chiến, bẻ gãy toàn bộ mưu đồ của bọn Cộng Sản miền Bắc.

Sáng mừng Một tết, trận chiến vẫn còn quyết liệt. Những người chạy loạn từ phía Bảy Hiền được

xếp đặt tạm trú tại trường tiểu học Phú Nhuận. Học sinh chúng tôi tham gia vào toán cứu trợ, đi phân phát chần mền, thực phẩm thuốc men cho nạn nhân chiến cuộc. Riêng tôi được giao về toán phụ trách trường Tiểu học Phú Nhuận, lý do đơn giản tôi chạy loạn cùng với những nạn nhân đó. Tôi lo nhiệm vụ lập danh sách đồng bào để dễ bề trợ giúp, và tìm kiếm thân nhân thất lạc. Trong lúc tôi đang loay hoay ghi thì một giọng nói quen thuộc “ Ừa anh Tuấn anh cũng ở đây hả” nghe hỏi, tôi ngẩng đầu nhận ra Thi. Thi cô gái con bà bán bún đầu hẻm. Tôi hỏi tự nhiên “Thi ở đây với ai” .. “Thi ở đây với chú Tạo, không biết bố mẹ ở đâu!”

Tôi hỏi Thi vài chi tiết ghi qua phần tìm kiếm thân nhân. Trưa hôm đó tôi tìm tới Thi, được Thi cho biết đêm chạy loạn. Gia đình chạy đến Bảy Hiền thì thất lạc. Tôi đề nghị chờ Thi đi kiếm. Ngay chiều hôm đó

Tôi mượn xe honda của bạn chờ Thi đi kiếm gia đình.

Ngồi phía sau Thi ngượng ngùng tay bám chặt yên xe. Tôi cũng hơi bối rối, nhưng cái bối rối nhường chỗ cho thích thú khi xe chạy đung phẩy ổ gà, phản ứng Thi ôm chồm lấy eo tôi. Tôi thấy một chút rung động. Thế là tôi cứ tìm ổ gà phóng tới. Thi sợ rớt té nên ôm riết tôi. Tôi thầm cầu nguyện “xin cho đường có nhiều ổ gà”. Tôi im lặng chờ Thi nhảy vô ổ gà, Thi buột miệng “ Đường nhiều ổ gà quá”. Đúng rồi, con đường tôi chờ Thi là con đường hẻm có nhiều ổ gà.. Tôi chờ Thi tới tất cả các nơi tạm trú, nhưng không tìm được bố mẹ. Tôi gửi lại danh sách tìm kiếm cho các nơi đề họ tìm giùm. Thi khóc sợ có chuyện gì xảy ra cho bố mẹ. Tôi chỉ biết an ủi: “Không sao đâu , hai bác không sao”. Sự thật trong tôi cũng như Thi không biết bố mẹ Thi ở đâu. Các trại tôi đã kiếm hết. Cái lo lắng thật sự đến với Thi và tôi. Chúng tôi trở lại trường tiểu học Phú Nhuận. Bác Tạo gái nghe tin không tìm thấy bố mẹ òa lên khóc, Thi khóc theo. Tôi mũi lòng nghĩ đến phải đi kiếm lại lần nữa. Đêm hôm đó tôi ngồi bên Thi cùng với gia đình bác Tạo. Chúng tôi thật sự không biết phải làm sao ngoài chuyện đi tới những nơi tạm trú để tìm kiếm. Tôi đề nghị ngày mai chờ Thi đi kiếm một lần nữa.

Tôi biết Thi từ ngày lên ở trọ, nhưng chưa bao giờ nói chuyện với Thi. Tôi lo học hành nên không để ý đến đàn bà con gái. Hôm nay ngồi nói chuyện với Thi, tôi thấy Thi không đẹp nhưng có duyên, nhất là lúc cười, cái má lúm đồng tiền làm tăng cái duyên lên gấp bội. Thi ăn nói nhỏ nhẹ, thông thả nhưng lời cuốn người đối diện. Thấy bầu không khí căng thẳng, tôi lên tiếng “tìm được bố mẹ rồi, khi về lại nhà, Thi phải trả tôi mỗi ngày một bát bún.” Không ai trả lời tôi, không biết họ có nghe hay nghe mà không trả lời. Tôi bị quê nên cũng im luôn.

Sáng hôm sau mừng 2 tết tôi lại chờ Thi đi kiếm, lần này lên xe là Thi ôm eo tôi liền, vì biết rằng “đường đời không bằng phẳng” , nhiều ổ gà, nhất là đường tôi chọn chờ em đi. Tôi chợt nhớ tới một chuyện liền hỏi Thi “Có bao giờ bố mẹ Thi chạy ngược lại về nhà không?”.... “Thi nghĩ cũng có thể, hay mình chạy trở lại nhà xem sao?”. Tôi đồng ý, thế là hai đứa tôi chạy xe quay trở lại nhắm hướng Bảy Hiền.

Trận chiến tại ngã tư Bảy Hiền đã biến chuyển thuận lợi. Lính VNCH đã đẩy lùi tụi VC. Phía nghĩa trang nhiều xác VC chết phơi thây trên mộ bia, trên hàng rào kẽm gai. Dọc lề đường Võ Tánh một vài nạn nhân nằm chết vì trúng đạn quân giải phóng. Những vỏ đạn mới tinh trên đường chứng tỏ trận chiến vô cùng ác liệt vừa lướt qua. Những rào cản kẽm gai được dựng trên đường vẫn sừng sững hiên ngang ngăn chặn kẻ thù. Chúng tôi phải xuống xe dắt bộ, và trình giấy để xin đi qua khu vực rào cản.

Súng vẫn nổ, nhà vẫn cháy phía khu nhà máy dệt. Ta đã đẩy lui quân Cộng vào sâu phía trong. Đang từng bước tìm diệt tụi VC. Ngã Tư Bảy Hiền thông cho dân chúng trở lại. Thi đi sát bên tôi, bàn tay níu chặt cánh tay tôi, Con đường Lê Văn Duyệt nối dài, một bên là trường Đắc Lộ, một bên là khoảng trống phi trường . Hàng rào kẽm gai dọc theo lộ bao bọc một mặt sân bay kéo dài tới trại Nhảy dù. Chúng tôi trận chiến còn nóng hổi. Những xác chết non choẹt nằm co quắp bên đường bên những vũng máu còn đỏ tươi cạnh là cây súng AK với băng đạn còn nguyên vẹn. Người dân vô tội cũng nằm chết nơi đây. Tôi cố giữ bình tĩnh mặc dù trong lòng thật sự sợ hãi. Tôi nhìn thấy Thi mặt tái xanh, mồ hôi chảy thành giọt trên hai má. Bàn tay nàng ghi chặt tôi. Tôi dìu Thi đi trên con

lộ kinh hoàng. Tôi tự hỏi “Không biết bố mẹ Thi có mệnh hệ gì không”. Tôi liếc nhìn những xác chết bên đường xem có ai quen..... tôi vừa đi vừa cầu nguyện.

Qua khỏi con lộ kinh hoàng tôi vội vã leo lên xe nổ máy chờ Thi phóng thẳng về trại Tân Việt. Xe chạy vào hẻm. Tôi thấy người ta chạy tới chạy lui, mặt mày hốt hoảng. Chúng tôi không nói một lời cho xe chạy tới tận cuối hẻm. Lúc này tôi mới chú ý đến tình cảnh xung quanh. Một vài căn nhà bị cháy sập, trơ những khung gỗ đen sì, một vài căn còn đang bốc khói. Con hẻm có những hố sâu do những trái pháo kích nổ. Những vết đạn xuyên lỗ tường nhìn như tổ ong. Thật sự trận chiến đã qua đây. Sự lo sợ trong lòng chúng tôi tăng cao. Tôi phóng nhanh vào con hẻm phía trái, chạy qua một vài nhà là tới nhà Thi. Chưa kịp dựng xe, Thi đã lao người vào nhà, Căn nhà bỏ ngõ không khóa cửa. Không có người trong nhà. Tôi chạy theo Thi vào trong. Tất cả còn nguyên vẹn. Không có ai, không có bố mẹ Thi. Thi thất vọng rũ người quỳ xuống, khóc nức nở “Bố mẹ ở đâu?”. Tôi tiến lại Thi an ủi, nâng ôm chầm lấy tôi, gục đầu vào vai tôi tiếp tục khóc.

“Ai đó, Thi hả con?” Có người hỏi, Thi buông tôi chạy ra “Cô, bố mẹ con có đây không?”

Người đàn bà Thi gọi bằng cô trả lời: “Bố mẹ đang ở bên nhà cô”. Thi nín khóc ngay, chúng tôi theo bà cô về nhà. Vừa thấy bố mẹ Thi chạy tới ôm chặt hai người “Con lo quá, suốt ngày qua con cùng với Tuấn đi kiếm bố mẹ. Không tìm thấy, hôm nay quyết định về nhà. May quá bố mẹ không sao”. Bà mẹ Thi vuốt tóc con: “Bố mẹ cũng lo quá nhưng không biết phải làm sao. Cảm ơn Chúa cho con tôi bình yên”. Tôi nhìn gia đình đoàn tụ. Thấy mình thừa thãi, tự động rút lui. Tôi đi bộ qua hẻm bên cạnh tiến về căn nhà chúng tôi trọ. Tôi không tin ở mắt mình, nhà trọ của tôi tuy không bị trúng đạn pháo nhưng tất cả tanh tanh. Bàn ghế gãy nát, sách vở của tôi rách bầy bay tứ tung. Tôi cúi xuống cố thu lượm. Trong gầm giường cặp gà mái dầu thấy người túc tắc kêu..tôi lôi chúng ra lấy gạo cho ăn. “Anh Tuấn” Tôi giựt mình quay lại, Thi đứng sau lưng tôi “Bố mẹ em mời anh qua bên ấy ăn cơm”. Tôi nhìn Thi thấy nàng tuy chưa hoàn hồn nhưng đã thấy nụ cười nở trên môi. Tôi theo nàng nhưng không quên xếp lại chồng sách vừa thu lượm.

Ăn cơm xong tôi xin phép trở về trại tạm trú để báo tin cho bác Tạo cũng như một vài người quen biết để họ có thể hồi hương. Thi muốn đi theo nhưng tôi cản. Vì không muốn thấy nàng nhìn một lần nữa hình ảnh kinh hoàng.

Sáng mùng 3 tết tình hình khu vực chúng tôi sáng sủa, người ta đã hồi hương. Một vài nơi trận chiến vẫn còn tiếp diễn. Miệt Bà Chiêu, vùng Thị Nghè, Khánh Hội vẫn còn nóng bỏng. Tin tức chiến thắng mỗi ngày một nhiều.. Cuộc Tổng tấn công Mậu Thân của VC thật sự thất bại. Chỉ có người dân là tội nghiệp. Nhà tan cửa nát, mất của mất người. Thành tích giải phóng của VC là chết chóc, là máu đổ thịt rơi. Là đem nướng hàng triệu thanh niên vô tội dưới chiêu bài “Giải Phóng”.

Từ đó trong tôi xuất hiện hình bóng một người “Cô hàng bún riêu”. Bình yên trở lại tôi tiếp tục gạo bài cho kỳ thi năm đó. Thi tiếp tục phụ giúp mẹ gánh hàng, ngày hai lần, sáng gánh ra chợ trước khi đi học, chiều gánh về ... Sáng nào tôi cũng ra trước lan can để nhìn nàng. Mỗi ngày 6 lần nàng đi qua nhà tôi. Thi biết nhưng làm như không chú ý. Nhưng tôi chợt thấy có một điều lạ. Tuy là phụ mẹ gánh bún ra chợ, nhưng hình như nàng ăn mặc đẹp hơn. Áo nàng màu sắc thay đổi tươi mát hơn. Tôi không biết nàng nghĩ gì về tôi, nhưng bữa nào tôi không nhìn thấy nàng vì lý do đi học, dậy trễ.. tôi cảm thấy tiếc hùi hùi như là mình vừa bỏ sót một cơ hội. Mặc dù tôi đã từng chờ nàng tìm kiếm bố mẹ, nhưng bây giờ tôi tìm ra lý do nào để kiếm nàng, nên cứ đành đón nàng qua song cửa. Tôi nhớ mấy câu thơ thuộc lòng sao mà giống tâm trạng tôi thế.

Hôm qua ra đứng trước nhà,

Thấy em về học đi qua mỉm cười.

Trước sau em chẳng có người

Chả lẽ em lại mỉm cười với mây

Trên trời có đám mây bay,

Ước gì tôi được làm mây ngang trời

Tôi có năng khiếu hội họa, những lúc rỗi tôi thường ngồi vẽ, hết vẽ phong cảnh tôi vẽ chân dung. Thấy tôi có năng khiếu thầy Minh Hoàng có xưởng vẽ chân dung tại Cầu Kiệu Tân Định truyền nghề cho tôi. Khi tôi về trọ tại khu xóm này vẫn thường tới thầy lấy hàng về vẽ kiếm tiền ăn phở. Sau ngày tết Mậu Thân ấy tôi bận việc thi cử nên không màng tới vẽ vởi gì. Một hôm tôi cảm thấy phần khởi lỗi giá, cợ ra vẽ. Tôi không biết nghĩ thế nào mà vẽ chân dung người con gái, người trong tranh tôi vẽ chính là “cô hàng bún riêu” dĩ nhiên tôi không vẽ nàng gánh bún, hay chẻ rau muống sau hè, tôi chỉ vẽ mặt nàng. Khi tác phẩm hoàn tất tôi bạo dạn chận nàng đi học về đưa nàng coi tác phẩm của tôi. Nàng nhìn hơi bối rối: “Em đâu có đẹp như hình vẽ này” nói xong nàng bỏ chạy một mạch làm tôi đứng ngẩn người. Bạn bè tới chơi thấy tôi vẽ hình “cô hàng bún riêu” chọc tôi: “Hồi này mày không thích ăn phở lại thích bún riêu rồi”. Câu chuyện tôi vẽ hình Thi truyền nhanh chóng, mọi người cho là tôi “yêu nàng”, tôi không giải thích, không đính chính, tôi muốn mọi sự đi theo tự nhiên.

Một hôm tôi nhận được mảnh giấy nhỏ nàng nhờ một đứa nhỏ đem qua tôi, tôi hồi hộp mở ra coi, miếng giấy ghi vồn vẹn có hàng chữ “Anh Tuấn cho em xin tấm hình anh vẽ được không”. Dĩ nhiên là được, thế là tôi gói hình lại gửi cho nàng. Về sau này tôi biết nàng muốn lấy tấm hình không phải để kỷ niệm, mà để cất đi những đồn đãi về tôi và nàng. Từ ngày tấm hình nàng được gửi đi tôi lại ra lan can để ngóng nàng.

Thời gian qua mau. Tôi thi đậu Tú tài 1. Tôi tiếp tục trọ tại nhà trọ để học thi Tú tài 2. Nàng năm đó học lớp đệ nhị (lớp 11) nàng theo học trường tư thực, nên không cần mặc đồng phục. Từ khi nàng vào lớp đệ Nhị, nàng không tiếp mẹ gánh hàng ra chợ, chỉ phụ mẹ gánh về. Tôi vẫn vừa học vừa vẽ chân dung kiếm tiền tiêu vật.

Hôm đó nàng mặc chiếc áo màu vàng rực rỡ, tôi nhìn thấy nàng đẹp thật huy hoàng. Tôi nhớ tới câu thơ “áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc” tôi vội vàng lấy giá cợ ra vẽ. Tôi hứng chí vẽ một chậu hoa cúc thật đẹp. Những bông hoa đua nở bên cạnh những cái nụ e ấp. Một vài lá cúc ẩn hiện phía sau làm cho những bông cúc nổi bật như muốn nhảy hẫ ra ngoài. Tôi vẽ bức “hoa cúc” bằng cả tâm hồn. Một tâm hồn thổn thức của kẻ đang yêu. Từ trong tranh toát ra cái năng lực, cái yêu đời lãng mạn. Càng nhìn càng say đắm, bức hoa cúc tưởng chừng như bó cúc đứng trước mặt. Lần đầu tôi vẽ hoa, và chỉ có một bức duy nhất, những bức sau tôi không thể nào so sánh được.

Bức tranh hoàn tất trước thời gian trước khi nàng đi học về. Tôi cố tình đem bức tranh “Hoa Cúc” ra phơi khô, đợi nàng về học. Tôi không ra ngóng nàng như mọi khi, nhưng tìm chỗ nấp để nhìn nàng. Tôi hồi hộp chờ nàng, Nàng về qua không thấy tôi chỉ có bức tranh chưa khô màu. Tôi thấy nàng dừng bước, nhìn dáo dác không thấy tôi, nàng rón rén bước gần bức tranh, giơ tay chạm vào bức tranh, rồi đưa tay lên môi hôn. Tôi thật sự rung động. Tôi đã đọc được tình cảm của nàng dành cho tôi.

Hôm sau tôi ngạc nhiên khi thấy nàng mặc áo dài màu xanh lục. Tôi chợt nghĩ có một thách đố nào chăng. Tôi chợt nhớ tiếp câu thơ “áo nàng xanh, anh mến lá sân trường”. Một đề tài thật hấp dẫn và câu trả lời thật thú vị. Tôi lại mang giá cợ hi hục vẽ, lần này tôi vẽ toàn lá cây, tôi vẽ tất cả lá của những cây trồng trong trường mà tôi nhớ được. Nào là lá me, lá phượng, lá hồng, lá cúc. Kể cả lá dừa, lá bàng, lá huyết dụ, lá thuộc bài.... nhớ lá nào là tôi vẽ lá đó. Lá nọ chồng lên lá kia. Lá kia xếp lên lá nọ. Trông bức tranh như một thảm lá dày đặc. Dĩ nhiên tôi pha màu sao cho người xem biết lá nào là lá dừa, lá nào là lá mười giờ, lá nào là lá cúc. Nhưng lá thuộc bài là điểm chính nó nổi bật lên như một bông hoa. Tôi chấm dứt trước thời điểm, và cũng đem phơi khô chờ nàng về. Nhìn thấy bức tranh vẽ toàn lá cây. Tôi thấy nàng đứng lại ngẩn, mỉm cười có vẻ vui lắm. Tôi thật sự sung sướng vô cùng. Tôi nhảy cẫng lên như đứa bé vừa được mẹ khen thưởng.

Hôm sau vừa nhìn thấy nàng tôi choáng váng mặt mày. Tiết trời hình như thay đổi. Mùa hạ tới giữa đêm đông. Nàng mặc áo màu cam đỏ. Tôi thấy nóng ran người. Trời đã vào Đông vậy mà tôi đổ mồ hôi. Tôi biết tôi đang ở trong cuộc chơi vô cùng hào hứng. Tôi không chịu thua. Nhưng bài toán đáp số không còn chú trọng vào nghệ thuật thuần túy nữa. Nó lái qua sự thách đố. Thế là tôi lại bày binh bố trận. Suy nghĩ một hồi tôi quyết định vẽ một chùm hoa Phượng Vĩ. Tôi vẽ hoa Phượng tới đâu tôi nóng người tới đó. Tôi như đang mang mùa Hạ vào Đông. Từng tầng màu nóng ran lên, từng nét

cọ dim cái giá lạnh xuống, mấy nhánh cây như những cánh tay nâng chùm hoa đỏ thắm. Tôi nhồi thêm màu vàng cho lọt đi màu đỏ chói. Tôi thêm chút trắng cho nổi bật cánh hoa. Rồi dải hoa màu xanh nõn chuối, đến những cành lá mang theo những cánh lá âu yếm ôm lấy chùm hoa. Tôi chấm dứt bức tranh hoa Phượng với mồ hôi ra như tắm, tôi vội vàng mang tranh ra phơi chờ nàng về. Còn tôi chạy vào phòng tắm xối vài gáo nước lạnh.

Tôi không biết nàng nghĩ sao, nhưng hôm sau nàng chơi ngay chiếc áo "màu tím hoa sim". Một chút se thắt trong lòng, tôi thấy lòng mình nao nao một nỗi buồn khó tả. Tôi nhớ lại bài thơ

Nàng kể cùng tôi có một thời,

Chỉ yêu màu áo tím mà thôi,

Phải chăng lòng đã nguì thương nhớ.

Một bóng hình ai ở cuối trời!

Tôi lớn lên trong vùng đất mà mỗi năm một lần lụt lội, nước từ biển hồ bên Kampuchia tràn về mang theo phù sa bồi đắp cho đồng ruộng. Con nước lớn mang theo đám lục bình vào khắp nơi vùng hạ lưu sông Hậu. Trên những đám lục bình ấy, những bông hoa tím thật đẹp. Nó nổi bật trôi theo dòng nước. Khi nhìn thấy nàng mặc chiếc áo màu tím tôi nhớ ngay tới hoa lục bình. Nhiều nghệ sĩ khi nói đến màu tím là họ nhớ tới hoa sim. Màu hoa sim tím đậm hơn màu hoa lục bình, màu tím lục bình lọt hơn. Màu hoa sim buồn. Màu lục bình vui hơn. Tôi vẽ ngay bức tranh hoa "Lục Bình" tôi vẽ đám lục bình nổi lên mặt nước. Bố cục chú trọng vào màu sắc của bông nên tôi vẽ đám lục bình trổ nhiều bông, mặt nước phụ điểm nhưng không thể thiếu, nếu lục bình không có nước, lục bình sẽ mất đi cái sự sống. Nước là chân đứng chuyển động của lục bình, nên khi vẽ nước tôi thêm vào ít màu trắng cho linh động, người nhìn sẽ cảm thấy như lục bình di động. Tôi không vẽ hoa sim, vì tôi tránh cái buồn định mệnh của nó. Sim thường mọc những nơi khô cằn, lại hoang dã. Nên màu hoa có vẻ cô đơn, chán chường..

Bức tranh được trình nàng vào lúc nàng tan học. Nhìn bức tranh tôi thấy nàng buồn cái buồn khó hiểu. Nhìn bức tranh xong nàng bước chân đi, nhưng sao tôi thấy bước chân có vẻ hững hờ, đượm mơ hồ một sự chán nản. Tôi nhìn theo nàng mà lòng mình lạnh se theo cơn gió thoảng.

Hôm sau trời vẫn còn lạnh cái lạnh của cuối đông, sương mù ngoài xa còn đang phủ kín. Tôi thấy nàng trong tà áo màu sắc sỡ, trên áo nàng đủ thứ hoa, đủ thứ màu. Lại có bướm, có chim. Không biết nàng muốn gì đây, nàng có còn muốn ra đề cho tôi sáng tác, hay nàng nói với tôi, mùa xuân đã sang. Mùa của muôn sắc màu. Của bướm đua nhau khoe sắc, của chim thi nhau hót. Nhìn cái sắc sỡ màu mè tôi thật sự không biết vẽ gì. Trong cuộc thách đố ngầm chỉ thị "Nàng mặc áo màu gì tôi vẽ hoa mang màu đó" nên khi nàng mặc áo vàng tôi vẽ hoa cúc. Nàng mặc áo màu xanh tôi vẽ lá sân trường, nàng mặc áo đỏ tôi vẽ hoa phượng. Nàng mặc áo tím tôi vẽ hoa lục bình. Hôm nay nàng mặc áo đủ màu chả lẽ tôi vẽ đủ thứ hoa, thế còn bướm, còn chim, tôi phải vẽ cái gì. Tôi điên đầu vì câu đố quá khó khăn. Hôm đó nàng về học không thấy tranh vẽ của tôi đem phơi. Tôi thấy nàng dừng lại như tìm kiếm, như trách móc. Tôi thấy nàng bước chân đi, nhưng vẫn ngoái đầu quay lại tìm kiếm.

Hôm sau tôi vẫn thấy nàng chiếc áo dài màu sắc sắc sỡ ấy. Tôi tự thấy hình như cuộc chơi còn tiếp tục, người ra đề vẫn động viên tôi tiếp tục theo đuổi. Không phải tôi không muốn tiếp tục nhưng tôi "Bí" rồi. Vừa nghĩ tới chữ " Bí" tôi chợt nhớ ra một loại hoa rất đẹp, đẹp bình dị, không kiêu xa, nhưng nó có thể nói lên tâm trạng của tôi với nàng. Tôi vội vàng lấy sơn ra vẽ. Chỉ cần một giờ tôi đã vẽ xong bông hoa "tâm trạng của tôi". Tôi mang bức vẽ ra sân chờ nàng. Lần này tôi không muốn trốn nấp, tôi muốn nói với nàng tôi thua cuộc, nếu cái bông của tôi không trả lời được đề thi nàng ra. Tôi hồi hộp chờ đợi. Tôi hồi hộp như hôm đi xem kết quả thi tú tài. Tôi cứ đi tới đi lui, như gà mắc đẻ. Rồi nàng tới, mỗi bước chân nàng tới như tiếng xướng tên những trò đấu thi. Cuối cùng nàng tới nhìn bức tranh của tôi, nàng nhìn tôi, lại nhìn tranh, mặt nàng rạng rỡ. Nàng nhìn vội xung quanh xem có ai không, nàng ôm chầm lấy tôi hôn một cái thật mạnh lên má, rồi nói nhỏ: "Tuần của em giỏi quá" nói xong nàng buông tôi cầm đầu chạy mất. Tôi chơi với giờ tay xoa đôi má còn

đậm nét son. Tôi nhìn bức tranh tôi vẽ tôi thấy không ngờ tôi đã giải đáp câu trả lời hóc búa. Bức tranh tôi vẽ duy nhất một bông hoa “Bí Rợ” tôi muốn nói với nàng rằng “tôi thật sự bí rồi”. Bông hoa bí bình dân ấy nở hoa mỗi tình đầu của tôi với nàng.